

[Hans Jørgen Holm]

Venstre er enig i de uddannelsesmæssige og måske især efteruddannelsesmæssige behov, som den tekniske og den mere generelle samfundsudvikling vil give, men det giver os ikke lyst til at gå ind i nogen af de to forslag. Dels er det først og fremmest et arbejdsmarkedsanliggende, dels har vi allerede lovgivning, der giver disse muligheder.

Vi vender os klart imod statens indblanding i det, der i socialdemokratiets forslag kaldes organisationskurser, og jeg kan ikke lade være med at sige, at realiteten heri i høj grad jo er statsbetalt politisk aktivitet i AOF-regie.

I socialdemokratiets forslag går man endvidere ud fra, at det er det offentlige, der skal betale, altså skatteyderne. Man påregner, at det vil koste omkring 1 mia kr. pr. år, andre har opgjort det til langt større beløb. Det er ganske markant, at medens socialdemokratiet selv havde regeringen, sagde den daværende undervisningsminister, at det ikke kunne være en statslig opgave. Det har man altså åbenbart nu ændret syn på fra socialdemokratiets side, samtidig med at man er kommet i opposition.

SF går betydelig mere drastisk til værks, idet de siger, at det stort set er arbejdsgiverne alene, der skal betale udgifterne til løn, mens staten afholder lønnen, for så vidt der er tale om arbejdsledige under uddannelse. Begge forslag rører ved så væsentligt et princip som, hvorvidt det er en samfundsopgave at indføre en egentlig uddannelsesløn.

Dernæst er det markant, at begge forslagene under påberåbelse af at skulle udligne en uddannelseskloft henvender sig alene til arbejdstagersiden og ikke med ét eneste ord til de selvstændige erhvervsdrivende. Mange af dem har i øvrigt en uddannelse, der tidsmæssigt på ingen måde er længere end mange arbejdstageres. For de mindre selvstændiges vedkommende er muligheden for efteruddannelse betydelig dårligere, måske især set ud fra de økonomiske muligheder, som disse virksomheder mange gange har; jeg skal her henvisse til den diskussion, vi havde om lavindkomst.

Det er altså således en næsten falsk varebetegnelse, forslagsstillerne bruger, når de under dække af at ville udjævne en uddannelseskloft og med påberåbelse af nødvendigheden af demokratiets bevarelse og udvikling gør betalt frihed til uddannelse for løn-

modtagerne til sagen. Det, man i realiteten forsøger her, er snarere at tækkes nogle vælgergrupper, putte dem blå i øjnene i en situation, hvor det stort set er nødvendigt at skære ned på praktisk taget alle områder af hensyn til den samfundøkonomiske formåen. Forestiller man sig da, at der er mulighed for en så gennemgribende og drastisk beslutning i milliardkronerklassen vel at mærke pr. år?

Både af principielle grunde og af helt klare økonomiske grunde må vi afvise begge forslag.

Tove Niemann (FP):

Uddannelse, hvad enten den er teoretisk eller håndværksmæssig, er af stor betydning, men de to beslutningsforslag, vi i dag har til behandling vedrørende betalt frihed til uddannelse i arbejdstiden, vil vi fra fremskridtspartiet vende os imod.

Beslutningsforslag nr. B 97 fra SF går ud på, at arbejdsgiveren skal betale fuld løn under uddannelsen, men det skal være fagbevægelsen, der helt alene tilrettelægger undervisningen.

Efter socialdemokratiets forslag skal det offentlige, altså alle skatteydere, betale for undervisningen. Men derudover skal den delfinansieres ved skat på produktionen.

Videre står der, at der, hvis det bliver nødvendigt at prioritere de uddannelsessøgende, skal tages særligt hensyn til dem, der ønsker at deltage i samfundsmæssige og almene kurser. Ligeledes skal det primære sigte ikke være at skaffe lønmodtagerne erhvervskompetence, men derimod at give deltagerne større livskvalitet.

Endelig står der, at dette vil have stor betydning for erhvervslivets fremtidige produktion. Det vil jeg nu sætte et stort spørgsmålstegn ved, for jeg mener, det vil gå lige omvendt. Hvis arbejdstagere og arbejdsgivere skal skaffe penge til de to meget omfattende beslutningsforslag, bliver der ingen produktion tilbage i Danmark.

Fremskridtspartiet afviser de to beslutningsforslag som ganske urealistiske, især i den nuværende økonomiske situation.

Bente Juncker (CD):

At uddannelse er noget væsentligt i vores komplicerede samfund, kan vi uden videre